

кновенно голѣмите хора обичатъ своите кученца или своите котураци, защото и Иванъ е едно отъ ония сжщества, които сж слѣпо привѣзани камъ своите господари. Иванъ е живѣлъ у дѣда Либена цѣли дваисетъ и четири години; но само веднашъ е ималъ причина да бжде недоволенъ отъ своятъ господаринъ. Това са случило така. Веднашъ дѣда Либена втрѣсло, и той попиталъ Ивана:

— Иване бре, не знаешъ ли какъ са лѣкува трѣска?

— Не сжрди са много, и трѣската ще да ти премине . . . Ти си сжрдить човѣкъ, и за това та трѣсе, рѣкалъ Иванъ:

Преминале цѣли петъ години, и Иванъ заборавилъ вече за това произшествие; но дѣдо Либенъ го помнилъ. Веднашъ втрѣсло Ивана, и той не дошѣлъ да подава на господарьтъ си вино. Когато дѣдо Либенъ ъде, то Иванъ трѣба да стои